

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 lipca 2014 r.,
sprawy **J. P.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w R.
z dnia 6 lutego 2014 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w D.
z dnia 26 września 2013 r.

postanowił

- 1. w zakresie zarzutu w pkt I kasacji - oddalić kasację jako oczywście bezzasadną,**
- 2. w pozostałym zakresie - pozostawić kasację bez rozpoznania,**
- 3. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego J. P.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono:

I. uchybienie przepisom postępowania, stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą a to art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. poprzez pominięcie przez Sąd odwoławczy bezwzględnej przyczyny odwoławczej jaka wystąpiła w sprawie, polegającej na przekroczeniu ram oskarżenia i skazaniu J. P. za czyn nie objęty

zarzutem opisanym w akcie oskarżenia, a tym samym naruszenie przez Sąd zasady skargowości, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą;

II. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1) art. 433 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak dokonania przez Sąd Odwoławczy rzetelnej i pełnej kontroli instancyjnej w zakresie odnoszącym się do zarzutu apelacji wskazującego na naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. (pkt 1 zarzutów apelacji), tj. dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na:

- pominięciu zeznań świadka G. P. z których wynika, iż oskarżony J. P. nie miał wiedzy i świadomości, że przedmiotowa kopia opinii została sfalszowana,
- odmowie uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego, w których wskazał, iż nie wiedział o zajęciach rachunku bankowego przez komomika,

2) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie rzetelnego i pełnego rozpoznania zarzutu z pkt 1 zarzutów apelacji obrońcy;

3) art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieuprawnione ograniczenie zakresu kontroli odwoławczej potwierdzone treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku wyrażające się w oczywistym braku wskazania powodów uznania przez Sąd Odwoławczy niezasadności zarzutu z pkt 1.2. apelacji obrońcy.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego oraz uniewinnienie oskarżonego, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania tego ostatniemu Sądowi.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Dla oceny zasadności kasacji kluczowa jest ocena zarzutu z pkt I kasacji, który jednak nie może być skuteczny. Zgodzić należy się ze spostrzeżeniami skarżącego, że akt oskarżenia, jako skarga zasadnicza, nie tylko inicjuje postępowanie sądowe, ale także określa jego ramy. Trafnie też skarżący zwraca uwagę na problematykę tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego sprawcy. Jednak w ocenie Sądu Najwyższego skarżący błędnie dopatruje się braku tożsamości czynu w niniejszej sprawie.

W niniejszej sprawie J. P. stanął pod zarzutem tego, że „w dniu 11.07.2008 r. w D., woj. P., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, będąc właścicielem Przedsiębiorstwa Produkcji Handlu i Usług B. z siedzibą w S., uprawnionym

do wystawiania dokumentów, poświadczył nieprawdę na kopii opinii bankowej o kliencie z dnia 4.07.2008 r. wydanej rzekomo w tej dacie przez pracowników Banku Polska Kasa Opieki S.A. w D., w ten sposób, iż wiedząc, że taka opinia o kliencie nigdy nie została przez bank wydana, potwierdził jej dosłowną zgodność z oryginałem, a następnie przedłożył taki dokument do oferty przetargowej na wykonanie zadania inwestycyjnego pod nazwą „Rozbudowa Zespołu Szkół Ekonomicznych w D.” ogłoszonego przez Starostwo Powiatowe w D., tj. o przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.” Sąd Rejonowy po przeprowadzeniu postępowania uznał J. P. winnym zarzuconego mu czynu, przy czym ustalił, iż „oskarżony działał w celu uzyskania dla swojej firmy zamówienia publicznego od Powiatu D.” i przyjął, iż czyn w tak zmodyfikowanej postaci wyczerpuje znamiona występkę z art. 271 § 1 k.k. i art. 273 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Jak wiadomo, zasada niezmienności przedmiotu postępowania odnosi się jedynie do faktycznej podstawy procesu (zob. S. Waltoś, P. Hofmański, *Proces karny. Zarys systemu*, Warszawa 2013, s. 31), a zatem poza rozważaniami na temat tożsamości czynu należy pozostawić dokonaną w sprawie zmianę kwalifikacji prawnej. Istotna z punktu widzenia tożsamości czynu przypisanego z zarzuconym jest jedynie zmiana dokonana w opisie czynu, tj. uzupełnienie go przez Sąd Rejonowy o element „działania w celu uzyskania dla swojej firmy zamówienia publicznego od Powiatu D.”

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że sąd orzekający powinien w wyroku skorygować opis zarzuconego czynu stosownie do wyników przewodu sądowego, a granicą dopuszczalnej korekty jest kryterium identyczności „zdarzenia faktycznego” będącego przedmiotem osądu (wyrok SN z 21 XI 2006 r., V KK 10/06, postanowienie SN z 30 VIII 2001 r., V KKN 111/01, wyrok SN z 9 VI 2005 r., V KK 446/04, OSNKW 2005, z. 11, poz. 110). O tożsamości „zdarzenia historycznego” decyduje tożsamość takich elementów opisu czynu, jak przedmiot czynności wykonawczej, osoba pokrzywdzonego, czas i miejsce czynu, sposób działania sprawcy (zob. postanowienie SN z 11 XII 2006, II KK 304/06, OSNwSK 2006, poz. 2403). Co kluczowe w niniejszej sprawie, wymieniane w orzecznictwie elementy, od niezmienności których zależy przyjęcie tożsamości czynu, bez wyjątku odnoszą się do strony przedmiotowej czynu przestępnego, nie zaś do jego strony podmiotowej. Z tego względu, w ocenie Sądu Najwyższego uzupełnienie opisu czynu o wskazanie motywu, czy też celu działania sprawcy, nie skutkuje wyjściem poza granice oskarżenia, gdyż czyn przestępny, popełniony z tej lub innej pobudki, czy też bez niej, pozostaje w sensie przedmiotowym wciąż tym samym zdarzeniem historycznym. Taki pogląd wyrażany był już w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 3 III 1956 r., IV K 1083/55, nie publ.); także w literaturze przedmiotu kategorycznie stwierdzono, że żadne znamię strony podmiotowej nie może mieć wpływu na tożsamość czynu (A. Kaftal, *Prawomocność wyroków*

sądowych w polskim prawie karnym procesowym, Warszawa 1966, s. 245.) Konkludując, brak podstaw do przyjęcia, że w sprawie doszło do wyjścia poza granice skargi oskarżycielskiej, a zatem i zarzut uchybienia z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. jawi się jako bezzasadny.

Jeśli chodzi zaś o zarzuty podniesione w pkt II kasacji, są one niedopuszczalne. Stosownie do art. 523 § 2 k.p.k., kasację na korzyść skazanego można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Jako że w sprawie niniejszej orzeczono względem skazanego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kasacja jest niedopuszczalna w zakresie zarzutów innych niż uchybienia z art. 439 k.p.k. (zob. post. SN z 26 lutego 2004 r., IV KK 298/03, OSNKW 2004, z. 4, poz. 46). Z tego względu konieczne było pozostawienie kasacji w tym zakresie bez rozpoznania.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.